

Een kerst
om te kussen

ROMAN

Alison Cochran

Kerst vorig jaar

Een webcomic

Door *Oliverartssometimes*

Aflevering 7: *Het meisje op de brug*

(Kerstavond, 23:22 uur)

Geüpload: 4 februari 2022

Sneeuwdagen hebben iets bijzonders, iets magisch.

Toen ik nog klein was, betekenden sneeuwdagen dat ik verlost was van de stress van school en de verlamdende sociale angst die ik daar voelde. Op een sneeuwdag kon ik buiten rondzwerven en ging vrienden maken me net zo makkelijk af als het vormen van een sneeuwbal tussen mijn gehandschoende handen.

Op de universiteit van Ohio State betekenden sneeuwdagen dat ik verlost was van mijn strakke studieschema, wanneer mijn beste vriendin Meredith om één uur 's ochtends mijn kamer binnenstormde zodat we sleetje konden rijden op de South Oval, op dienbladen die we hadden gejat uit de kantine.

En in Portland betekende een sneeuwdag dat ik verlost was van alles.

Op de Burnside Bridge zakken mijn laarzen weg in bijna dertig centimeter sneeuw. De grenzen van de stad zijn in de loop van de dag vervaagd en inmiddels heeft niets meer zijn gebruikelijke plek. Gras, stoep en straat zijn allemaal een glad, vloeibaar ding geworden, een wereld als een suikerspin en even onmogelijk zoet. In de verte schuifelt een stelletje al langlaufend over de brug terwijl uit hun draagbare speaker 'White Christmas' schalt. Achter me houdt een groepje twin-

tigers midden op straat een sneeuwballengevecht en naast me glijdt een vrouw uit, moppert en vloekt dan tamelijk luid: ‘Klotesneeuw.’

‘Moeten we de sneeuw de schuld geven?’ vraag ik kalmpjes. ‘Of je schoenen?’

‘De sneeuw,’ antwoordt ze, terwijl ze met elke stap heel nadrukkelijk met haar voeten stampt. ‘Deze laarzen zijn fantastisch.’

Ik gebaar naar de betreffende laarzen. ‘Toch lijkt het alsof ze meer zijn gekozen vanwege hun uiterlijk dan om hun praktisch nut. Net als je jas.’

Ze houdt op met door de sneeuw stampen en kijkt op. ‘Wacht. Wat is er mis met mijn jas?’

Ze draagt zo’n bruin jasje van Carhartt dat in Ohio heel populair is bij een bepaalde groep mensen en bij een compleet andere groep hier in Portland. Haar jas zit niet eens dicht, zodat de geruite blouse te zien is die ze in haar lichte jeans heeft gestopt.

Het gaat hier om uiterlijk, dat is duidelijk.

‘Het is een heel mooie jas,’ stel ik haar gerust. ‘Maar niet bepaald praktisch in de sneeuw, vind je niet?’

‘Mag ik even opmerken dat het hier bijna nooit sneeuwt?’

‘Maar toen je vanochtend van huis ging, wist je dat er sneeuw was voorspeld.’

Ze bries en schudt sneeuwvlokken uit haar onbedekte haar, als een golden retriever in de regen. Haar zwarte haar is kortgeknipt, aan één kant opgeschoren en lang aan de andere, zodat het in een vochtige lok over haar voorhoofd valt. Ik vecht al de hele dag tegen de aandrang om die lok uit haar ogen te veggen.

Op een sneeuwdag in Portland ontmoet je zomaar een onbekende in een boekwinkel, met wie je de hele dag doorbrengt, zodat je uiteindelijk om 23:23 uur op kerstavond op een brug over de Wilamette River staat. Op een sneeuwdag zou je iemand kunnen zijn die een onbekende overal naartoe volgt, zelfs als die onbekende over de sneeuw klaagt.

Diezelfde onbekende gaat naar de rand van de brug, haar ogen staren naar het zwarte water. ‘Oké, leg het me maar eens uit, Ohio: wat is er zo geweldig aan sneeuw?’

‘Nou, om te beginnen is het prachtig.’ Ik adem uit, en ze werpt me even een blik toe van opzij. De sproetjes onder haar ogen zien er op haar lichtbruine huid bijna uit als sneeuwvlokjes. Ik heb haar pas veertien uur geleden ontmoet, maar ik heb het patroon op haar wangen al in mijn geheugen opgeslagen, die sproetjes in kaart gebracht zodat ik ze straks kan tekenen.

Ik wikkel mijn blauwe sjaal dichter om mijn hals zodat ze niet ziet dat ik bloos. ‘En het is... échte sneeuw, dit... Een goeie sneeuwstorm kan de wereld eventjes laten ophouden met draaien. Sneeuw bevriest de tijd, waardoor de eeuwige druk van het leven kort wordt weggenomen door een dekentje van sneeuw, en je een dag lang eventjes op adem kunt komen.’

Ze leunt voorover tegen de reling, haar armen hangen lui over de rand. ‘Je weet dat je je ook mag ontspannen als het niet sneeuwt?’

‘Als het sneeuwt,’ zeg ik met meer nadruk, ‘verandert de wereld. Sneeuw is magisch.’

Ik gebaar om ons heen, naar de nachthemel die lichtpaars schittert en haast gloeit naast al het wit. Naar de bomen die zilverachtig schitteren. Naar de sneeuwvlokken die door de lucht dwarrelen en de illusie wekken dat ze alle kanten op gaan, tegen de zwaartekracht in. Ik steek mijn tong uit en vang er eentje, en zie dan te laat dat ze haar telefoon omhooghoudt en dat ze een foto van me maakt terwijl ik mijn tong uitsteek.

‘Wat doe je?’

‘Ik probeer die zogenaamde magie van de sneeuw vast te leggen. Voor de wetenschap.’

‘En vanuit zo’n flatteuze hoek ook.’

‘O, alsjeblieft zeg. Je bent schattig en ik weet zeker...’ Ze zwijgt, houdt haar hoofd scheef zodat ze haar scherm kan bekijken en trekt

een gezicht. ‘Misschien moeten we die nog een keer nemen.’

Ik duw tegen haar arm. ‘Ik laat mezelf niet langer bespotten.’

Ze houdt haar telefoon onder mijn neus. ‘Kom op, Ellie. Een aandenken voordat de avond voorbij is.’

‘Ik verander niet terug in een pompoen zodra de klok twaalf uur slaat.’

‘Nee.’ Ze grijnst. ‘Maar misschien ik wel. Bovendien wil ik een foto van je hebben als je straks een beroemde filmmaker bent. De Oscar voor de beste tekenfilm hoort bij het tienjarenplan.’

‘Twintigjarenplan,’ verbeter ik haar. ‘Ik wil niet onrealistisch zijn.’

‘Ellie,’ zegt ze, verrassend ernstig. ‘Ik heb er alle vertrouwen in dat je alles zult bereiken waar je je zinnen op hebt gezet.’ Ze houdt haar telefoon weer omhoog. ‘Oké, kijk even niet alsof je me wilt vermoorden, alsjeblieft.’

Ik laat mijn armen slap langs mijn zij hangen en haal mijn schouders op, alsof ik wil vragen: *Zo, bedoel je?*

Ze schudt haar hoofd. ‘Nee, ik wil j^ó zien. Dit legt niet je essentie vast.’

‘Ik weet niet of je me al lang genoeg kent dat je iets over mijn “essentie” kunt zeggen.’

Ze kijkt me aan via haar telefoonscherm. ‘Ik weet dat je essentie niet bestaat uit ongemakkelijk je schouders ophalen.’

‘Weet je dat zeker? Ongemakkelijk mijn schouders ophalen zou absoluut mijn essentie kunnen zijn.’

Ze maakt een rusteloos, ongeduldig geluid met haar tong, en omdat ik niks anders kan verzinnen, steek ik mijn armen omhoog als een staande sneeuwengel en draai ik in een trage, wijde boog op het midden van de brug een rondje op één voet. Met gesloten ogen, tong uitgestoken.

‘Hoe was dat?’ vraag ik, een tikje duizelig en gedesoriënteerd.

Ze bestudeert haar telefoon met een blik die ik niet kan lezen en komt dan een stap dichterbij. ‘Hier.’ Ze laat het zien. De foto is wa-

zig, een paar sneeuwvlokken op de voorgrond zijn haarscherp, met mij op de achtergrond, een contrasterende werveling van kleur: het gedempte donkerbruin van mijn vlecht en het lichte wit van mijn huid tegen het paars van mijn jas, het blauw van mijn zelfgebreide sjaal, het streepje rood van mijn glimlach en tong.

‘Ik vind hem perfect,’ zegt ze.

‘Mijn beurt.’ Ik grijp haar telefoon en draai hem naar haar toe. Daar staat ze, in portretstand, ruim één meter tachtig, met haar voeten stevig in de sneeuw. ‘Laat me je essentie zien.’

Ze steekt haar vuisten in de zakken van haar kakikleurige jas, grijnst me even van opzij aan en leunt achterover tegen de reling die de brug scheidt van de rivier eronder. Haar essentie, perfect gedestilleerd in een houding, alsof ze precies en zonder enige twijfel weet wie ze is.

Ik maak de foto.

Ze strekt zich naar me uit. ‘Nog eentje,’ mompelt ze en ze slaat een arm om mijn middel. Ik weet dat ik haar lichaam niet echt kan voelen door alle lagen heen, maar ik beeld me in dat ik het wel kan, beeld me in hoe het zou zijn om haar huid tegen mijn huid te voelen. Ik kan de *eggnog* en de ahornsiroop-bacondonuts van Voodoo ruiken, net als de geur van versgebakken brood in haar kleren. Ze ziet eruit alsof ze zou moeten ruiken naar naaldbomen en houtvuur, naar de wilde en ongetemde delen van de noordoostkust. Regenwater, vochtige grond en mos.

Maar eigenlijk ruikt ze naar brood. Naar warmte. Naar iets wat je helemaal kan vullen.

‘Bij de derde tel,’ begint ze en op het scherm van haar iPhone zie ik onze gezichten, naast elkaar. Mijzelf en het mooie meisje met het onpraktische jasje en de halvemaanslach. Sneeuwvlokken in haar zwarte haar en de lichten van de stad fonkelend op de achtergrond.

We lachen allebei.

‘Een... twee... drie.’

Haar duim veegt over het scherm zodat de foto tevoorschijn komt en ik staar naar het meisje dat is vastgelegd op haar telefoon.

‘Op een sneeuwdag,’ zeg ik tegen haar, ‘kun je een ander mens zijn.’

Met haar arm nog altijd om mijn middel vraagt ze: ‘Wat voor mens zou je willen zijn?’

Niet eentje die ongemakkelijk haar schouders ophaalt. Ik wil het soort mens zijn dat een onbekende naar zich toe trekt in de sneeuw, dus dat doe ik. Ik sla mijn armen om haar heen, trek haar tegen me aan tot onze lichamen elkaar raken, verstrengeld, iets bewegend tegen de kou.

En dan dansen we langzaam in de sneeuw. Ze neuriet ‘White Christmas’ en de rest van de wereld verdwijnt terwijl we op de brug dansen in de laatste minuten voor Kerstmis. Haar ademhaling, haar stem, haar armen en alle plekken waar onze lichamen elkaar raken zijn het enige wat nog bestaat. We zitten opgesloten in een perfecte sneeuwbol voor twee.

Op een sneeuwdag in Portland zou je verliefd kunnen worden.

Hoofdstuk 1

Dinsdag 13 december 2022

Er ligt bijna twee centimeter sneeuw dus uiteraard staat de hele stad op instorten.

Omdat alle bussen vertraging hebben, trek ik mijn rode, zelfgebreide sjaal dicht om mijn hals en worstel mezelf boos door Belmont Street. Auto's staan als tetrisklokjes bumper aan bumper van de speelhal tot aan de apotheek want niemand hier weet hoe je moet rijden in de sneeuw. De scholen zijn eerder uit en in elk portiek en op elke stoep verschijnen kinderen die vrolijk dansen en sneeuwvlokken vangen op hun tong. Verderop kijk ik hoe twee kinderen sneeuwballen proberen te maken die minstens voor negentig procent uit aarde bestaan.

Laat het maar aan Portland, Oregon, over om zo opgetogen te zijn over zo'n bescheiden sneeuwlaagje en er tegelijkertijd ook zo van slag van te raken.

En, eerlijk is eerlijk: klotesneeuw.

Meteorologisch gezien is dit eigenlijk niet eens sneeuw. De vlokken zijn klein en nat, ze vallen te snel en smelten al half op het beton zodra ze zijn geland. Toch is het genoeg dat de bussen zijn vertraagd en mijn dag volledig in de war wordt geschopt.

Ik grijp in de zak van mijn donsjas en haal mijn telefoon tevoorschijn zodat ik nog een keer naar de tijd kan kijken.

Drie minuten. Ik heb drie minuten en nog tien straatblokken te gaan, wat betekent dat ik te laat op mijn werk kom. En als ik te laat op mijn werk kom, krijg ik beslist niet de promotie en salarisverhoging

die ik zo wanhopig nodig heb. En word ik waarschijnlijk ontslagen. Alwéér. En als ik weer word ontslagen, raak ik waarschijnlijk mijn appartement kwijt.

Twee dagen geleden verscheen de felgele flyer, met daarin het bericht over de huurverhoging met ingang van 1 januari, in mijn brievenbus. Veertienhonderd dollar per maand voor een ondergronds hol van veertig vierkante meter in Zuidoost-Portland.

Als ik mijn appartement kwijtraak, moet ik een huis zien te vinden in een stad met een afschuwelijke huizen crisis. En als ik geen nieuw huis kan vinden...

De angst extrapoleert en dramatiseert tot zijn natuurlijke eindpunt: als ik weer te laat op mijn werk kom, belandt mijn puinhoop van een leven uiteindelijk in de perscontainer die het voor eens en altijd samenperst tot een blokje stomend hete vuilnis.

Waarom verpest de sneeuw in Portland altijd mijn leven?

Het beeld sijpelt door. Het meisje met het vuur in haar ogen en sneeuw in haar haar. Dansen op de brug rond middernacht. Het geluid van haar lach in mijn oren, haar adem op mijn keel en haar handen...

Nee. Het heeft geen zin mezelf te kwellen met de herinnering aan vorig jaar kerst.

Ik kijk weer omlaag naar de tijd en net op dat moment zoemt hij door een inkomend gesprek. Op het gebarsten scherm van mijn iPhone 8 verschijnt de naam 'Linds' met een foto van een vrouw die zowat een emmer vol alcoholhoudende drank vasthoudt voor het Bellagio.

Even overweeg ik om het gesprek te negeren, maar het katholieke schuldgevoel dat me sinds mijn kindertijd in mijn greep houdt, wint. 'Hé Linds...'

'Heb je dat geld al naar me overgemaakt?' begint mijn moeder zodra ik opneem. Het is overduidelijk dat ik het geld níét heb overgemaakt, anders zou Lindsey Oliver geen enkele reden hebben om me te bellen.

‘Nog niet.’

‘Elena. Lieverd. Meisje.’ Lindsey zet haar beste moederstem op, de stem die ze waarschijnlijk heeft geleerd toen ze eind jaren negentig half-stoned eindeloos sitcoms lag te kijken. Lindsey Oliver staat erop dat iedereen, haar enige kind inbegrepen, haar Linds noemt, terwijl zij me uitsluitend aanspreekt met ‘Elena’, ondanks het feit dat ik Ellie ben, dat ik altijd een Ellie ben geweest, dat Elena me past als een te strakke spijkerbroek.

‘Ik heb dat geld echt nodig, schatje. Het is maar tweehonderd dollar.’ Ik kan het pruilende gezicht van mijn moeder aan de andere kant van de lijn zo voor me zien. Haar donkerbruine haar, dat ze helblond verft, de natuurlijke slag die ze elke ochtend glad stijlt; de bleke huid die ze heeft weggewerkt met behulp van eindeloze bezoeken aan de zonnebank; de hoge jukbeenderen die ze benadrukt door middel van contouring.

Ik kan haar gezicht voor me zien omdat het mijn gezicht is, alleen heb ik nog steeds het krullende bruine haar dat Linds ‘pluizig’ noemt en de bleke huid die me er ‘vermoeid’ uit laat zien. Als mijn moeder me niet om geld vraagt, heeft ze aanmerkingen op mijn uiterlijk.

‘Ik beloof dat dit de laatste keer is dat ik het vraag,’ zegt ze stellig.

‘Natuurlijk,’ snuif ik terwijl ik op een draffe oversteek voordat het voetgangerslicht op rood springt. Niet voor de eerste keer in mijn leven baal ik ervan dat de dansjes die ik soms in de keuken doe, terwijl ik wacht tot mijn diepvriesburrito opwarmt in de magnetron, mijn enige vorm van lichaamsbeweging zijn. ‘Ik zit zelf ook een beetje omhoog door de afbetaling van mijn studieschuld en de huur, maar hopelijk word ik straks bevorderd tot assistent-manager, en...’

‘Het is niet mijn schuld dat je per se eindeloos wilde studeren en ontslagen werd bij Lycra Studio’s,’ valt ze uit.

‘Laika Studio’s,’ verbeter ik haar voor de zoveelste keer. Mijn moeder mag dan even vaak en even wispelturig van baan veranderen als ze echtgenoten verslijt, maar ze laat nooit de gelegenheid voorbijgaan

om me te herinneren aan mijn grootste afgang. Maar ik laat haar niet merken hoe hard haar woorden aankomen, laat haar niets merken van de grote knobbel schaamte die ik ineens in mijn buik voel. 'En ik heb niet eindeloos gestudeerd,' breng ik nonchalant uit. 'Ik heb een master beeldende kunst in animatie.'

'En wat is het nut van zo'n chic diploma als je je bejaarde ouders financieel niet kunt steunen?'

Linds is zesenvestig.

Ze komt nu echt goed op dreef. 'Achtien jaar lang,' jammert ze, 'heb ik ervoor gezorgd dat je kleren aan je lijf had! Eten in je buik! Een dak boven je hoofd!'

Ze overdrijft nogal als ze beweert dat ze voor me gezorgd heeft. Toen ik twaalf was, vroeg ik mijn moeder om geld voor nieuwe tekenmaterialen. Lindsey nam het niet goed op en had geschreeuwd: 'Weet je wel hoeveel geld het kost om een kind op te voeden? En toch wil je nog steeds meer?'

'Zet het maar op mijn rekening!' had ik gegild in een aanval van pre-puberale woede.

En Linds had terug geschreeuwd: 'Misschien doe ik dat wel!'

En dat had ze inderdaad gedaan. Lindsey had de kosten van mijn bestaan tot op de laatste cent uitgerekend en ze verwacht dat ik alles terugbetaal. Helaas is 'nee' zeggen tegen mijn moeder niet een vaardigheid die ik goed heb ontwikkeld in de eerste vijfentwintig jaar van mijn leven. Ik adem een leven lang ouderlijke teleurstelling uit in de natte sneeuwvlucht. 'Goed. Ik zal zien wat ik kan doen zodat je het geld krijgt.'

Aan de andere kant van de lijn klinkt haar stem ineens zacht terwijl ze fleemt: 'Bedankt, Elena, mijn lieverd.'

Dit is het. Dit is mijn moment. Ik moet toeslaan nu ze eventjes is vervuld van moederlijke trots en toewijding.

'Zeg, over minder dan twee weken is het Kerstmis,' begin ik. 'Denk je dat je dit jaar voor de feestdagen naar Portland kunt komen?'

Er klinkt een vertwijfelde hoop door in mijn stem, ook al weet ik al wat het antwoord zal zijn. Vorig jaar is ze niet gekomen met Kerstmis, en dit jaar zal ze ook niet komen. Ik weet gewoon dat de teleurstelling gaat volgen.

Wil ik dit ook eigenlijk wel? Wil ik wel op kerstochtend een brakke Linds van de vloer vegen terwijl ik ondertussen haar getier moet aanhoren over van alles, van mijn tegenvallende uiterlijk tot mijn nog meer tegenvallende liefdesleven? De laatste keer dat we de kerstdagen samen doorbrachten, in Cleveland, voordat Linds echtgenoot nummer drie naar Arizona volgde, sleurde ze me naar een nachtclub, probeerde me daar te koppelen aan een handtastelijke, veertig jaar oude makelaar met de naam Rick, waarna ze me prompt in de steek liet zodat ze met Ricks vriend mee kon. Daarna zag ik haar drie dagen niet.

Ik was negentien. Mijn moeder had de vervalste ID-kaart geregeld. Zalige klotekerstdagen!

Wil ik dit écht voor Kerstmis?

Het antwoord is blijkbaar 'ja'. Ik heb niemand anders. Als ik op vorige kerst moet afgaan, kan ik beter niet alleen zijn met de kerstdagen. Uit naam van eenzaamheid maak ik ondoordachte levenskeuzes.

'Waarom zou ik Phoenix verlaten voor een plek waar het nat en koud is?' vraagt Lindsey, waarmee ze me eraan herinnert dat mijn kerstwensen er totaal niet toe doen.

'Omdat ik hier ben?'

Ze smakt met haar lippen tegen de telefoon. 'Elena Oliver. Houd daarmee op.'

'Houd waarmee op?'

'Dat zielige gedoe. Dat heb je altijd gedaan. Doe niet zo gevoelig en probeer me geen schuldgevoel aan te praten omdat ik geen zin heb in Kerstmis in de regen.'

'Dat deed ik niet...'

Op de achtergrond van het gesprek gromt een lage stem en Linds

geeft binnensmonds antwoord. 'Ik moet gaan.'

'Ik zou ook naar Phoenix kunnen vliegen,' bied ik zielig aan. Zó enorm zielig. Gewoon een vrouw van vijftentwintig die haar moeder smeekt of ze Kerstmis met haar wil doorbrengen.

'Daar is het nu geen goed moment voor. Zorg gewoon dat je het geld vanavond naar me overmaakt, oké?'

Dat is het dan. Geen 'fijne feestdagen'. Geen 'ik hou van je'. De verbinding wordt verbroken voordat ik zelfs maar gedag kan zeggen. De eerdere schaamte in mijn maag wordt overtroffen door het gapende gat van eenzaamheid in mijn borst. Met Kerstmis zit ik in mijn eentje in mijn sjofole studio-appartementje, waar ik een gegrilde kip van vijf dollar zal eten boven het aanrecht.

De heimwee overspoelt me, maar ik heb geen huis waar ik heimwee naar kan hebben. Er zit nergens iemand op me te wachten.

Ik sta mezelf niet toe te denken aan het korte moment vorig jaar kerst, toen ik dacht dat ik iemand had gevonden die de pijn kon verzachten; iemand die ik thuis zou kunnen noemen.

Maar ik ben altijd alleen, ben altijd alleen geweest en er is geen reden waarom dat zou veranderen omdat het nou toevallig Kerstmis is. Je kunt je met Kerstmis net zo verloren en doelloos voelen als op elk ander moment van het jaar.

Ik blijf even staan omdat ik moet wachten bij het stoplicht. Om me heen verandert de sneeuw alweer in regen.

Sneeuw is nooit voor eeuwig, dat is het probleem. Zodra het begint te smelten, blijf je altijd zitten met een iets groezeligere versie van de wereld.

Ik staar naar mijn gebarsten telefoonscherm. Ik ben al vier minuten te laat voor mijn werk.

Sneeuwmagie, mijn reet.

Hoofdstuk 2

‘Je bent te laat.’

Dat zijn de woorden die me begroeten wanneer ik om zes minuten over tien hijgend binnenkom bij Roastlandia. Door brillenglazen die beslagen zijn door de sneeuwregen zie ik mijn spiegelbeeld in de etalageruit van de winkel. Mijn bruine vlecht is doorweekt, mijn pony zit tegen mijn voorhoofd geplakt en mijn bleke huid is rood van inspanning en paniek. Kortom, ik zie eruit als iemand die ontslagen gaat worden.

Mijn baas, Greg, staat bij de voordeur op mijn komst te wachten, zijn rood bebaarde gezicht gefronst en met een neerbuigende blik.

Ik kan alleen nog maar kruiperig doen. ‘Ik weet het. Het spijt me enorm. De bussen hadden vertraging door de sneeuw en toen moest ik lopen en...’

Greg maakt alleen een afkeurend klikgeluid. ‘Ik hoef geen redenen te horen. Klok gewoon in.’

Ik ga niet in discussie met de man die mijn lot in zijn groezelige, met snorrenwax bevelkte vingers heeft, maar ik ga hem straks wél uit wraak tekenen – die nekbaard overdreven aanzetten, net als zijn huidskleur van halfvolle melk en zijn kraaloojjes. Hij draagt zijn versleten T-shirt met het opschrift ‘This Is What a Feminist Looks Like’, waarmee hij de enige persoon onder de veertig in Portland is die onbedoeld ironisch overkomt.

Alsof hij de ironie wil benadrukken, bekijkt hij me van top tot teen en foetert: ‘Je ziet eruit als een basset hond die heeft vastgezetten

in de wasmachine. Wat zullen de klanten denken als ze je zien?’

‘Sorry, Greg,’ zeg ik weer terwijl ik hem volg naar achter in de winkel. ‘Het zal niet meer gebeuren.’

Hij kijkt sceptisch, en dat is nog voorzichtig uitgedrukt.

Ik wil hem erop wijzen dat ik nog nooit te laat ben geweest, niet één keer in de negen maanden dat ik nu bij Roastlandia werk. Dat ik de afwas doe terwijl mijn collega’s staan te vaperen, dat ik op zijn verzoek meerdere keren heb doorgewerkt tijdens mijn lunchpauze (zonder betaling) en nooit heb geklaagd. Maar dat heeft geen zin bij Greg.

Toen ik bij mijn vorige baan werd ontslagen, en mijn tienjarenplan in duigen viel, wilde ik alleen maar een deel van de brokstukken weer in elkaar passen. Dus nam ik een baantje bij een koffietentje in een stad vol ongelofelijke koffietentjes, met het idee dat dit een goede werkomgeving zou zijn waar ik er weer bovenop kon komen.

Maar blijkbaar ben ik een mislukking als koffieserveerster, net zoals ik een mislukking was als animator.

Bij Roastlandia heerst de late ochtendddrukke en ik ga snel bij mijn collega Ari achter de toonbank staan. Ze staat bij de kassa en neuriet mee met een kerstnummer dat schel door de speaker klinkt. Dezelfde speaker waarover ik deze feestperiode al een paar keer heb bedreigd dat ik hem van de muur zal rukken als hij nog één keer Michael Bublé speelt.

‘Je bent zo’n cynisch carrièremeisje uit de stad aan het begin van een Hallmarkfilm die een hekel heeft aan de feestdagen, wier hart ontdooit dankzij een stoere, kleinstedelijke kerstbomenkweker,’ zei Ari laatst, toen ik binnensmonds klaagde over Gregs kerstslinger-obsessie.

‘Ja, afgezien dan van het deel over het “carrièremeisje” had ik geantwoord, met een gebaar om ons heen.

Greg had zijn Thanksgiving tofoekalkoen nog niet achter de kiezen of hij versierde Roastlandia met lampjes en hulst en zette zijn

Spotify-kerstspeellijst op automatisch herhalen, in de overtuiging dat klanten even dol zijn op de vrolijke kerstsfeer als op de dure feestlattes. Alsof iedereen Kerstmis viert. Alsof het niet het meest triggering jaargetijde is. Met zijn espressomachine in steampunkstijl en handgemaakte, ambachtelijke stoelen en de kunstwerken van gerecyclede frisdrankflessen die dikke katten moeten voorstellen en die te koop zijn, straalt Roastlandia normaal gesproken de sfeer uit van een hipsterkoffiezaak die enorm zijn best doet om het te laten lijken alsof hij niet zijn best doet.

Dat is ook de uitstraling op dit moment, maar dan plus kerstsfeer.

En nee, ik ben niet bepaald dol op de kerstperiode. Om overduidelijke, gapend-gat-van-eenzaamheid-in-mijn-borst-gerelateerde redenen.

Ik stoom net een melkvervanger voor de flat white van een klant wanneer de eerste noten van ‘Last Christmas’ van Wham door de ruimte drijven. Eerlijk gezegd voelt het nummer als een persoonlijke aanval.

Last Christmas verhuisde ik van de andere kant van het land hiernaartoe voor een baan bij een van de meest gerenommeerde animatiestudio's ter wereld.

This year...

‘Amandelmelk, Ellie! Ik zei amándelmelk! Geen havermelk. Luisterde je eigenlijk wel?’

Ik krimp ineen en laat de roestvrijstalen melkkan bijna op de grond kletteren. Als ik opkijk, zie ik Dinsdag-Jeff die zich opdringt in mijn persoonlijke ruimte. De man die vernoemd is naar zijn vaste horrorbezoek op dinsdag heeft beide handen brutaal op de achterkant van de espressomachine gelegd en buigt zich voorover terwijl er wat spuw ophoopt in zijn linkermondhoek. Zodra ik thuis ben, ga ik hem beslist zo tekenen voor mijn webcomic: in een driftbui over melkvervangers, het evenbeeld van de restaurantcriticus uit *Ratatouille*. Deze hele dag wordt een goed verhaal voor mijn nieuwste aflevering.

‘Sorry, Jeff.’ Ik werp hem mijn meest innemende glimlach toe terwijl ik de pakken nepmelk snel omwissel. ‘Ik dacht dat je haver-melk bestelde.’

Hij heeft honderd procent zeker havermelk besteld.

‘Waarom zou ik melk van haver willen? Je kunt een haver niet melken!’ schreeuwt hij naar me.

‘Kun je wel een amandel melken?’ mompel ik zachtjes, voordat ik het overstem met een heel luid: ‘Het spijt me verschrikkelijk.’

Om de een of andere reden klinkt ‘Last Christmas’ nog steeds. Of misschien alweer.

Last Christmas had mijn leven richting en een doel.

This year vormt het maken van waardeloze latte-art voor een humeurige zeventiger het hoogtepunt van mijn dag. Dinsdag-Jeff glimlacht niet eens voor de indrukwekkende schuimsneeuwpop die ik op zijn flat white tevoorschijn tover. Ik maak een foto zodat Greg die op onze Instagram kan plaatsen, maar Jeff kuiert gewoon de deur uit, de sneeuwprut in, zonder ook maar een bedankje.

‘Wat is het toch een eikel,’ zegt Ari vanachter de kassa zodra Jeff zijn hielen heeft gelicht. Om de een of andere reden kan Ari dat soort dingen over de klanten zeggen zonder dat ze daarmee Gregs woede opwekt. Ari Ocampo is een eenendertigjarige vrouw die binnenshuis een gleufhoed kan dragen en ermee wegkomt, dus waarschijnlijk komt ze zo ongeveer met alles weg.

‘Vandaag is een grote dag,’ jubelt Ari.

‘Is Taylor Swift jarig?’

Ari is niet geamuseerd. ‘De dag waarop je met Greg praat over je promotie tot assistent-manager.’

Alles in me glijdt omlaag, alsof de angst mijn zwaartepunt verplaatst naar ergens rond mijn knieën. Ari kijkt me bijna even neerbuigend aan als Greg. Maar met haar dikke, zwarte haar, dat momenteel is opgeschoren en voorzien van paarse strepen, zal ik Ari tekenen zoals ik haar altijd teken op mijn webcomics: als een

trans, donkergekleurde, stoere Rapunzel. ‘Je hebt het al maximaal uitgesteld, Ellie.’

‘Ik weet het niet. Ik kan dingen schokkend lang uitstellen als het gaat om mogelijke afwijzing,’ vertel ik haar.

‘Het is nu twee weken sinds jullie gesprek en Greg is je een antwoord schuldig. Je verdient het om te weten of hij je de baan wil geven.’

Ik maak een vaag instemmend geluid. Natúúrlijk wil ik weten of ik die promotie krijg. Maar ik wil het ook níét weten, want als het antwoord ‘nee’ is, als ik deze salarisverhoging niet krijg en opnieuw faal, weet ik niet wat ik moet doen met mijn moeder, mijn studieschulden en mijn huurverhoging. De scherven van mijn dromen zijn dan misschien niet meer te repareren.

Ari kan mijn angstzweet vast ruiken, want ze dringt niet langer aan. ‘Goed, praat maar met Greg zodra je er klaar voor bent.’

De uren daarna verlopen volgens ons vaste patroon. Ik, zwijgend achter de espressomachine, waar ik schuimkunst maak alsof het 2012 is terwijl Ari vrolijk met iedere klant praat. Ari is dol op haar werk als barista. Ze beweert dat ze zo haar extraverte kant kan koesteren en ondertussen haar secundaire roeping als imker kan najagen. Blijkbaar staat haar hele achtertuin vol bijenkorven; ze maakt met haar eigen honing huismiddeltjes, die ze op de zaterdagmarkt verkoopt.

‘Even iets anders,’ zegt ze als het bijna zes uur en dus sluitingstijd is. Haar opgewektheid is zelfs niet een klein beetje aangetast door een lange dag mensen met te veel cafeïne in hun bloed en te veel meningen in hun hoofd serveren. ‘Ik heb na het werk afgesproken met wat vrienden bij die nieuwe foodtrucks in Alberta. Wil je mee?’

Mijn haren gaan overeind staan door het dilemma waar ze me voor heeft gesteld. Ari bedoelt de uitnodiging goed, maar mijn sociale angst is nogal verlamdend.

Ik zou ‘ja’ kunnen zeggen, zou straks kunnen uitgaan met Ari en haar Portlandse hipstervrienden. Maar dan wordt het onvermijde-

lijk straks en heb ik onvermijdelijk enorme buikpijn van het idee dat ik mijn appartement moet verlaten voor iets nieuws. Dan ga ik piekeren over hoe ik eronderuit moet komen, tot ik uiteindelijk een sms met een halfslachtig smoesje naar Ari stuur, waar ze meteen doorheen kijkt.

En dan ga ik op mijn bank voor de tiende keer *Avatar: The Last Airbender* kijken en aan mijn webcomic werken, terwijl ik ondertussen word verteerd door schuldgevoelens over mijn bedrog en lafheid.

Of ik nou ‘ja’ of ‘nee’ zeg tegen Ari, ik ga deze dinsdag hoe dan ook *Avatar* kijken, dus kan ik al het pijnlijke, stressverhogende gedoe ertussen net zo goed overslaan.

Bovendien nodigt ze me alleen maar uit omdat ze medelijden met me heeft. ‘Sorry, ik kan niet. Ik heb plannen.’

Ari kijkt me aan alsof ze weet dat mijn plannen eruit bestaan dat ik oudbakken crackertjes in een bak roomkaasglazuur ga dippen, waarna ik om negen uur in slaap val met mijn warmtekussentje. ‘Mijn vrienden zijn aardig. Je vindt ze vast leuk.’

Mijn sociale angst is niet dat mensen onaardig tegen me zullen zijn. Het is een veel genuanceerdere vorm van geestelijke foltering, een diepgewortelde overtuiging dat elke sociale interactie een soort test is waarvoor ik onherroepelijk ga zakken. ‘Volgende keer misschien,’ fluister ik.

Ari beweegt haar heup opzij en kijkt me strak aan. ‘Is dit goed voor je?’

Ik rol met mijn ogen. ‘We snappen het. Je volgt Brené Brown op Instagram.’

‘Nou geen humor gebruiken als afleidingsmanoeuvre. Als je beste vriendin, moet ik je vragen...’

‘Mijn béste vriendin? We zijn hooguit kennissen van het werk.’

Ari negeert dat en dendert verder. ‘Is dit hele sneue kluizenaarsgedoe waar je mee bezig bent goed voor je?’ Ari maakt een cirkelend gebaar in mijn richting, waarmee ze mijn hele gedoe aangeeft. Net

op dat moment rinkelt het belletje boven de deur om aan te geven dat er een klant is. ‘Word je hier gelukkig van?’

Ik lach ongemakkelijk. ‘Natuurlijk ben ik niet gelukkig! Ik ben een vijftientigjarige met een gigantische studieschuld van twee diploma’s die ik niet gebruik, die werd ontslagen bij haar droombaan en die nu voor een kloothommel koffie serveert aan snobs in een shitzaak.’

‘Een shitzaak, zeg je?’ vraagt een diepe mannenstem. Ik draai me om van Ari en zie dan dat de klant die net Roastlandia is binnengekomen, helemaal geen klant is. Hij is het.

Andrew Kim-Prescott. De huurbaas van Roastlandia. En hij heeft net gehoord dat ik het een shitzaak noemde. En dat is echt ruk.

Als ik echt geluk heb, heeft hij ook gehoord dat ik mijn baas heb omschreven als een kloothommel.

Een bezoekje van Andrew Kim-Prescott is meestal een hoogtepunt in mijn sneue kluzenaarsleven, maar dit is echt de vlambare slinger op de uitgedroogde, geknakte kerstboom van mijn dag.

‘Meneer Kim-Prescott,’ zeg ik, terwijl ik mijn bril rechtzet. ‘Wilt u uw gebruikelijke bestelling?’

Hij knikt. ‘Alsjeblieft. En Ellie?’ Hij werpt me zijn meest innemende glimlach toe. ‘Je mag me wel Andrew noemen.’

Als een Burberryjas een mens was, zou hij Andrew Kim-Prescott zijn. Vanavond draagt hij een donkerblauw krijtstreep pak onder een trenchcoat met visgraatmotief, zijn zwarte haar zit in zijn kenmerkende golf boven donkerbruine ogen en een fantastisch stel jukbeenderen. Hij kijkt op het gouden Bulovahorloge om zijn pols en ik zwijmel weg.

Ik heb mijn mannen graag zoals mijn levensdoelen: onbereikbaar.

Het is niet eens dat hij rijk is (dat is hij). En het is niet eens dat hij belachelijk knap is (al is hij dat echt). Ik kijk uit naar Andrews bezoekjes omdat ik, terwijl ik bezig ben met zijn halve liter groene matcha latte met cashewmelk, afgeleid ben van alle gedachten aan

egoïstische moeders en vervelende bazen, aan sociale angst en mislukking, aan eenzaamheid en me verloren voelen. Want je kunt onmogelijk naar Andrews gezicht kijken en negatieve gedachten hebben.

‘Hé Andrew,’ zegt Ari nonchalant tegen de man die de eigenaar is van dit gebouw en het gebouw ernaast, en het gebouw daarnaast, als een jonge, verrassend aantrekkelijke, Dickensachtige huisbaas. (Zo teken ik hem in elk geval meestal.)

Technisch gezien is hij niet onze baas, maar zonder hem en de vastgoedinvesteringsmaatschappij van zijn familie, zou Gregs droom om te dure, te donkere koffie te verkopen nooit zijn uitgekomen. Andrew komt minstens één keer per maand langs om zich te laten bijpraten over de zaak en voor zijn warme hipsterdrank.

‘Ari, fijn je te zien,’ spint Andrew. Zelfs zijn stem klinkt duur, als kasjmier, of alsof je een voorgerecht neemt voor het hoofdgerecht, en niet een voorgerecht in plaats van het hoofdgerecht.

Hij betaalt en komt achter de balie, zodat hij tegenover me staat, net als Dinsdag-Jeff. ‘Hé, Ellie. Heb je plannen voor vanavond?’

Het voelt als een val, alsof hij en Ari me op een leugentje willen betrappen. Ik heb geen plannen. Ik heb nóóit plannen. ‘Ik...’

‘Andrew! Je bent er!’ Greg komt de keuken uit rennen, want hij heeft een bovennatuurlijk vermogen om Andrews aanwezigheid te ruiken. Die overigens ruikt naar bergamot en bergen geld. ‘Ik las in *The Oregonian* dat je grootvader is overleden,’ zegt Greg met zijn gebruikelijke hoeveelheid tact. Geen, dus. ‘Gecondoleerd van ons.’

Andrew tovert een charmante glimlach tevoorschijn. ‘Bedankt.’

De huisbaas van Roastlandia is de toekomstig erfgenaam van Prescott Investments, een groot bedrijf dat een flink deel van Portlands vastgoed bezit. Voor een stad die prat gaat op zijn antikapitalisme, is Portland nogal dol op de Prescotts. Misschien komt het omdat ze heel goed filantropisch over kunnen komen terwijl ze ondertussen de hele stad volbouwen met identieke appartementengebouwen en

overal in de stad de gentrificatie van arme wijken mogelijk maken.

Richard Prescott, de oprichter van het bedrijf en Andrews grootvader, is vorige week overleden aan alvleesklierkanker. Het stond op de voorpagina van *The Oregonian*.

Ik zet zijn groene matcha latte op de toonbank en Andrew pakt hem aan, terwijl hij speels naar me knipoogt. ‘Greg, er was een elektrisch probleempje waar ik naar moest kijken?’

Greg knikt kruiperig en Andrew volgt hem door een klapdeur naar het kantoortje. Zodra ze weg zijn, laat Ari een alwetende ‘nou, nou’ horen. Ik draai me om. ‘Wat?’

‘Als je beste vriendin, vind ik dat je moet uitgaan met Andrew Kim-Prescott,’ verkondigt ze.

‘Waarom noem je jezelf steeds mijn beste vriendin?’

‘Heb je andere vrienden in Portland?’

‘Dat is...’ een goed punt.

Ari knijpt haar ogen dicht alsof ze diep nadenkt. ‘Ja, absoluut. Ik heb besloten. Je moet écht uitgaan met Andrew. Andrew kan je helpen je leven op te schudden. Hij is charmant en kent de juiste mensen en hij is leuk, en jij bent... nou ja, je weet wel.’ *Precies het tegenovergestelde*.

Ik merk dat ik weer aan vorig jaar kerst denk, aan de brug en de sneeuw, aan dat ik dacht dat ik een andere versie van mezelf kon worden, al was het maar voor een dag. ‘Andrew Kim-Prescott gaat niet uit met mensen zoals ik.’

‘Hij knipoogde naar je!’

‘Hij had vast iets in zijn oog. Die hulsttakken zijn enorme stof-nesten en ik ben de enige die ze schoonmaakt.’

‘Kom op. Je weet dat je prachtig bent. Je bent lang. Je hebt van dat dikke, weelderige haar en enorme...’ – Ik sla verlegen mijn armen over mijn royale boezem – ‘blauwe ogen,’ maakt Ari haar zin af. Ik laat mijn armen zakken. ‘Je ziet eruit zoals Zooey Deschanel eruit zou zien als ze geen Lexapro slikte tegen haar angststoornis.’

Ik vouw mijn handen onder mijn kin alsof ik in gebed ben. ‘Mijn koninkrijk voor merkloze escitalopram.’

‘Zie je nou wel? Je bent grappig. Mannen zijn daar dol op.’

‘Ik ben niet grappig. Ik heb een gegeneraliseerde angststoornis en geloof me, daar is niets grappigs aan.’ Tenzij je chronische maag- en darmstoornissen, overgeven van angst en dichtklappen bij het eerste teken van ruzie grappig vindt.

‘Dude, dit is Portland. Iedereen heeft hier een GAS. Zoek gewoon een therapeut.’

‘Ik heb een therapeut,’ mompel ik. Ze heet Anna en ik spreek haar twee keer per maand online. Afgaand op het feit dat ze tijdens onze laatste sessie zei dat ik ‘gedijde’, is ze overduidelijk heel slecht in haar werk.

‘Volgens mij moet je Andrew uitvragen,’ herhaalt Ari.

Er is niets ergers dan mensen in een gelukkige, monogame relatie die zich bemoeien met de liefdeslevens van de eeuwige vrijgezellen. Al gaat het bij Ari om een gelukkige, polygame relatie, want ze heeft al twee jaar iets met een getrouwd lesbisch stel. Ze komen soms naar Roastlandia en met z’n drietjes zijn ze misselijkmakend schattig. ‘Ari. Je kent me nu negen maanden. Denk je echt dat ik óóit iemand uit heb gevraagd? Bovendien is Andrew niet echt mijn type.’

Ik voel Ari’s ogen in mijn gezicht branden. ‘Omdat hij Aziatisch is?’

Ik draai me om. Ari is Filipijns en op het punt me te wurgen met kerstslingers. ‘Wat? Nee! Natuurlijk niet!’

Ze kijkt iets minder moordzuchtig. ‘Omdat hij een kerel is? Ik dacht dat jij voor kerels ging.’

Ik schuifel zenuwachtig heen en weer. Tijdens mijn eerste week bij Roastlandia ben ik tegenover Ari uit de kast gekomen toen we elkaar erop betrapten dat we allebei naar Hot Yoga Janine in haar Fabletics stonden te staren. Het was niet bepaald een diepzinnig moment.

‘Val je op vrouwen?’ vroeg Ari me op de vrouw af.

Waar ik heel welbespraakt op antwoordde: ‘Eh, ja, ik val eigenlijk overal op,’ alsof ik haar mijn favoriete pizzatopping verklapte.

Daarop gaf Ari me een por tegen mijn schouder en zei: ‘Ik dacht al dat je een van ons was.’

En ja, ik werd op dat moment een beetje verliefd op Ari, maar we gingen toen niet echt heel diep in op de nuances van mijn geaardheid. ‘Ik bedoel, ik ben bi,’ stamel ik nu, ‘dus technisch gezien, val ik inderdaad op mannen, maar ik ben ook demiseksueel, wat wil zeggen dat ik totaal geen seksuele aantrekkingskracht voel zonder een diepe, emotionele band.’

‘Ik weet wat demiseksueel is,’ onderbreekt Ari me.

Juist. Natuurlijk. Dit is Portland. Het is heel anders dan alle keren in Ohio dat ik het bij het derde afspraakje probeerde uit te leggen en alleen een lege, niet-begrijpende blik als reactie kreeg. ‘Oké, nou, voor mij persoonlijk geldt dat ik naar mensen kan kijken en ze fysiek aantrekkelijk kan vinden, objectief gezien dan. En ik kan verliefd worden. Maar tenzij er sprake is van intens vertrouwen, zal die verliefdheid altijd wat afstandelijk en abstract blijven voelen.’

Ari – die op haar schort van Roastlandia trots een transvlaggetje draagt, naast haar lesbische pridespeldje – werpt me een blik toe die zegt: mijn vraag vroeg niet om een dissertatie. ‘Maar als je wel die emotionele band krijgt, kun je je toch seksueel en romantisch aangetrokken voelen tot mannen?’ vraagt ze langzaam.

Ik knik. ‘In theorie wel.’ In de praktijk is het nog nooit gebeurd. Dat ik in een relatie emotionele intimiteit nodig heb, terwijl ik ondertussen ook lijd aan een angststoornis die emotionele intimiteit vrijwel onmogelijk maakt, is gewoon een heel onbeschoft trekje van mijn hersenen.

‘Nou, als ik op kerels zou vallen,’ besluit Ari, ‘zou ik Andrew helemaal zien zitten, dus misschien moet je maar een emotionele band met hem aangaan.’

‘Zo makkelijk is het niet. En bovendien is Andrew bijna té aan-

trekkelijk. Zijn geld en zijn pakken en zijn haar... Andrews leven is perfect en als ik met hem ben, herinnert dat me alleen maar aan hoe imperfect mijn leven is.'

Ik neem graag genoegen met mijn afstandelijke en abstracte verliefdheid op Andrew Kim-Prescott.

Ari verschuift haar hoed zodat hij parmantig boven een oog zit. 'Niemand is perfect, Ellie.'

Voor ik kan antwoorden, zwaait de klapdeur weer open en Greg en Andrew komen tevoorschijn. Terwijl Andrew aan Ari vraagt of ze zijn latte in een meeneembeker wil doen, kijkt Greg mij aan. 'Ari zei eerder dat je iets met me wilde bespreken?'

Andrew en zijn haar zijn ineens het laatste waar ik aan kan denken. Het is dit gesprek of ik moet mijn huis uit. Ik haal diep adem. 'Ja, eh... Heb je... Heb je een kans gehad, eh. Heb je een keuze gemaakt? Over de nieuwe assistent-manager?'

Greg zucht. 'Ik weet niet goed wat je precies van me verwacht, Ellie. Ik heb een assistent-manager nodig op wie ik kan vertrouwen, en jij was vandaag zes minuten te laat.'

'Het spijt me,' zeg ik onduidelijk. 'Ik zal nooit meer te laat zijn. Het is gewoon... Ik heb deze promotie écht nodig. Ik ben er net achter dat mijn huur per 1 januari verhoogd wordt en met mijn studieschuld kan ik geen huur van veertienhonderd dollar per maand betalen van vijftien dollar per uur.' Ik vertel hem niet waar mijn geld eigenlijk vooral naartoe gaat. Greg Radzinski hoeft niet te weten van mijn kloterige gezinsdynamiek, dat verdient hij niet. 'En ik weet dat je wilt dat ik flexibele uren kan werken, dus ik kan geen tweede baan aannemen, tenzij...'

'Ik kan je niet tot assistent-manager benoemen omdat ik medelijden met je heb,' onderbreekt Greg me. 'Ik moet een bedrijf runnen.'

Het gesprek gaat ongeveer zo goed als ik had kunnen voorspellen. 'Kun je me dan misschien een voorschot geven op mijn volgende salaris?'

‘Volgens mij heeft niemand meer voorschotten gegeven sinds 1987.’

‘Ik word uit mijn huis gezet,’ mompel ik, nu bijna in tranen. Ik stel me voor hoe ik mezelf teken, snotterend voor mijn baas. Portret van een Droevige Vrouw in Blauw. Een scène uit een reeks van duizend vergelijkbare scènes in de licht fictieve webcomic over mijn leven, getiteld: *Alles is ruk*.

Kon ik maar een andere versie van mezelf tevoorschijn toveren, een versie van Ellie Oliver die niet snotterde en mensen smeekte om haar met een greintje meer respect te behandelen.

‘Niet huilen.’ Greg kijkt eventjes wat meer meelevend, en hij masseert mijn arm. Ik kan me oprecht niet herinneren wanneer iemand me voor het laatst zo intiem aanraakte.

Alleen kan ik dat ineens wel en die herinnering is zoveel erger. Want als ik me herinner hoe ze me vasthield, gaat het gat in mijn hart weer zo ver open dat het me van binnenuit verteert.

Last Christmas...

‘Ellie,’ begint Greg, met een stem vol mededogen. Een seconde lang denk ik dat mijn opwellende tranen zijn verharde hart week hebben gemaakt, dat Greg misschien kan voorkomen dat ik helemaal instort. ‘Je bent een vindingrijk meisje,’ zegt hij, en hij knijpt in mijn vlees, dwars door mijn vest heen. ‘Je vindt vast wel een of ander bijbaantje.’

En dat is het dan. Dat is alle advies dat Greg me kan geven. Daarmee verdwijnt hij weer door de klapdeur naar de keuken, en ik sta daar nog, alleen nu snik ik echt hartverscheurend. Ik draai me om en zie de medelijdende gezichten van Ari Ocampo en Andrew Kim-Prescott. En ik ren meteen naar de wc.

Last Christmas voelde het alsof de stukjes van mijn leven eindelijk op hun plaats vielen.

This year kijk ik toe hoe ze kapotvallen.

'DIT BOEK LEEST ALS EEN HALLMARK-KERSTFILM,
MAAR DAN NOG LEUKER, MET MEER DIEPGANG
EN OVER TWEE VROUWEN.'

- Lezersreactie op Goodreads

Last Christmas...

Ellie heeft het perfecte leven: ze is gelukkig, heeft een droombaan als animator en op kerstavond ontmoet ze haar droomvrouw Jack in een boekwinkel. Het klikt meteen tussen de twee en Ellie valt halsoverkop voor haar. Maar na een onenightstand is Jack verdwenen en niet veel later verliest Ellie ook nog haar baan. Ze voelt zich verloren, alleen en heeft dringend geld nodig.

This year...

Ellie werkt in een café en valt al snel in een sleur. Totdat Andrew, de eigenaar, haar een gestoord aanbod doet voor een verstandshuwelijk om zo Ellies financiële en Andrews familieproblemen op te lossen. Maar de problemen beginnen nu pas echt voor Ellie wanneer ze erachter komt dat haar droomvrouw van een jaar geleden de zus van Andrew is! Dat wordt een ongemakkelijk kerstdiner...

Alison Cochrun is de auteur van lieve en hilarische queer romanceboeken. Met haar veelgeprezen debuut *Het charmeoffensief* werd ze in 2021 genomineerd voor de Goodreads Choice Award voor Romance.

Lees ook van
deze auteur:

ISBN 978 90 2054 923 2 NUR 340

9 789020 549232 >

www.zomerenkeuning.nl

Z&K